

den springande hufvudet och kastade sig in i skogen där männen stodo.

»Fort till flotten, så fort Heyki förmår, Pavo!» sade Pekka kort och tydligt, hvarpå han framträdde på vägen emot den närmaste af de förföljande männen.

»Halt!» sade han barskt och framsträckte sin bössa. Mannen var i så stark fart, att han nära nog sprungit på Pekka, men då han hörde ropet tvärstannade han och utropade: »Ur vägen!»

»Nej, här kommer ingen förbi. Hvad springer du efter?»

»Hallå, hallå!» ropade mannen. »Vänd om, Jerker, och skaffa hjälp! Här äro flera finnar i marken. Fort vänd om!»

Den andre förföljaren stannade plötsligt, liksom ovillig att vända.

»Gör som jag säger!» ropade den förste.

»Vänta!» ropade Pekka; »här behöfves ingen hjälp. Jag ämnar icke tillfoga eder något ondt. Vänta blott ännu en kort stund, kunna ni gå hvart ni vilja; ingen skall oroa eder.»

»Hvem är du, och hvarför hindrar du oss att gripa trollkäringsens karl? Ja, hvarför gör du det?» sade den förste, »men jag skall fram,» ropade han i vredesmod, rusade ögonblickligen på Pekka och slog sina armar omkring hans lif. En kort brottning uppstod, och så föll karlen i marken med en hård duns. Det hade varit ett lekverk för Pekka att fälla honom.

»Stå upp, eller ligg stilla, hvilket du vill!» sade Pekka. »Nu kunna ni förfölja mig, om er lyster. Farväll!»

Och därmed gick Pekka med hastiga steg in i skogen. Snart började han springa, och om en stund upphann han Pavo och Heyki, hvilka nu hade nått älfstranden.

»Ned på flotten!» sade Pekka. »Jag vill stanna ett ögonblick för att höra, om vi äro förföljda.»

»Hörde ingenting,» sade han då han hoppade ut på flotten och fattade en stång, hvarmed han stötte ut den på vattnet. »Staka på, Pavo,» sade han, »så vi komma utom skotthåll!»

Drifven af staken och strömmen, gled flotten tämligen hastigt ut på älfven och landade efter en kort stund vid